

начертанъ пътътъ, по който трѣбва да се върви. Тѣ съединяватъ, тѣ затѣгатъ разединенитѣ части на живота. И онзи, който се вгледва въ тѣхнитѣ витлообразни нарѣзи и въ ржката, която ги завинтва, ще разбере дълбокия смисълъ на великитѣ закони, които движатъ всичко къмъ опрѣдѣлена цѣль. Това сж Божествени сили, които споредъ Божията воля скоро ще се явятъ въ живота и ще намѣстятъ и турятъ на своитѣ мѣста разгласенитѣ елементи, ще насочатъ Божественитѣ сокове къмъ човѣшката душа, ще поставятъ душата въ нейната истинска срѣда, ще ѝ създадатъ най-сгодни условия за нейното развитие, ще ѝ внесатъ истинскитѣ елементи на живота. Тогава нашата душа ще бозае, тъй както дѣте бозае отъ грѣдитѣ на майка си, здраво, чисто и непримѣсено млѣко. Тогава въ нашето подсъзнание ще се явятъ коренитѣ на Божественото Съзнание, и върху него ще се издигне стволътъ, ще израснатъ клонищата, ще се развиятъ листата на нашето самосъзнание, а въ вѣйкитѣ на това послѣдното ще се появятъ пъпкитѣ и цвѣтоветѣ на сврѣхсъзнанието — на ангелитѣ,

Когато това стане, то ще бжде признакъ на духовната пролѣтъ, човѣшката душа ще се намѣри въ областта на безсмъртието, извѣнъ ноктетѣ на смъртта, грѣха и прѣстѣпността. И ние съ положителна вѣра, съ положително знание, можемъ да очакваме неоцѣнимото богатство — плода отъ дървото на вѣчния животъ, листата на което служатъ за изцѣление на човѣшкитѣ недѣзи, а самиятъ плодъ — за поддържанието на безсмъртието на човѣшката душа и единението ѝ съ Бога. А това велико събитие е на прага на днешния животъ.

(Бесѣда, държана въ София на 12. октомврий 1914 г.)